

**МІНІСТЕРСТВО ВНУТРІШНІХ СПРАВ УКРАЇНИ
ХАРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ВНУТРІШНІХ СПРАВ**

*Факультет № 6
Кафедра соціології та психології*

ТЕКСТ ЛЕКЦІЇ

з навчальної дисципліни «**Прикладні аспекти психодіагностики**»
вибіркових компонент
освітньої програми першого (бакалаврського) рівня вищої освіти

053 Психологія (практична психологія)

Тема №10. Психолого-педагогічні завдання шкільної психологічної служби

Харків 2023

ЗАТВЕРДЖЕНО

Науково-методичною радою
Харківського національного
університету внутрішніх справ
Протокол від 30.08.2023 № 7

СХВАЛЕНО

Вченою радою факультету № 6
Протокол від 25.08.2023 № 7

ПОГОДЖЕНО

Секцією Науково-методичної
ради ХНУВС гуманітарних та
соціально- економічних дисциплін
Протокол від 29.08.2023 № 7

Розглянуто на засіданні кафедри соціології та психології (протокол №8 від 15.08.2023)

Розробник:

Доцент кафедри соціології та психології, кандидат психологічних наук, доцент
Твердохвалова Ю.Л.

Рецензенти:

1. Професор кафедри психології Харківського національного педагогічного університету імені Г.С. Сковороди, доктор психологічних наук, професор, Кузнєцов М.А.
2. Доцент кафедри соціології та психології факультету № 6 Харківського національного університету внутрішніх справ, кандидат психологічних наук, доцент Греса Н.В.

План лекції

1. Діагностична робота у закладі дошкільної освіти
2. Діагностична робота у закладі загальної середньої освіти
3. Діагностична робота з педагогічними працівниками

Рекомендована література (основна, допоміжна), інформаційні ресурси в Інтернеті Основна:

1. Комінко С.Б. Кращі методи психодіагностики / С.Б. Комінко, Г.В. Кучер ; Терноп. акад. нар. госп-ва. – Тернопіль : Карт-бланш, 2005. – 406 с.
2. Практикум з психодіагностики : Пізнавальні процеси : посіб. для студ. пед. ф-тів і практ. психологів // Чернів. держ. ун-т ім. Ю.Федьковича ; [уклад. П.Є.Мармазинська, О.С.Тарновська]. – Чернівці : Рута, 2000. – 111 с.
3. Практикум із загальної психології / під ред. Т.І. Пашукової. – К. : Знання. – 2000. – 204 с.
- 4.

Допоміжна:

10. Ложкін Г. В. Психологія конфлікту : теорія і сучасна практика: навч. Посібник для студ. вузів / Г. В. Ложкін, Н. І. Пов'якель. – К.: Професіонал, 2007. – 407 с.
11. Матвеева М.П. Організація роботи шкільного психолога: Методичні рекомендації. -Кам'янець-Подільський: Інформаційно-видавничий відділ Кам'янець-Подільського державного педагогічного університету, 2001. - 36 с.
12. Морозов О.М. Психологія особистості : оперативна аудіовізуальна діагностика : навч. посібник. - К.: Вид. Паливода А.В., 2018- 328 с.
13. Пашукова Т.І., Допіра А.І., Дьяконов Г.В. Практикум із загальної психології. – К.: Т-во «Знання», КОО, 2000.
14. Поліщук С.А. Методичний довідник з психодіагностики: Навчально-методичний посібник. – Суми: Університетська книга, 2009.
15. Практикум з психодіагностики / Укл.: О.О. Музика, В.М. Остринька, В.В. Остринський. – 2-ге вид., випр. і допов. – Житомир, 2000.
16. Скребець В.О. Основи психодіагностики: навч. посіб. –К.: Слово, 2007. – 192 с.
17. Становлення сучасної парадигми психологічної діагностики когнітивного розвитку учнів : монографія за ред. С.А.Гончаренко, Л.О.Кондратенко. – Кіровоград : Імекс – ЛТД, 2012 – 208 с.

Текст лекції

Вступ

Предметом психологічної діагностики в освітньому закладі є психічні процеси, стани і якості особистості здобувачів освіти, соціальні і психологічні проблеми, що виникають в процесі освітньої діяльності та спілкування всіх учасників освітнього процесу – учнів, вчителів, батьків.

На думку М. Бітянової, діагностична робота – традиційна ланка роботи шкільного психолога, історично перша форма шкільної психологічної практики, яка забирає досить значну частину робочого часу фахівця. Існує дві причини такої ситуації: перша – це особливості професійної підготовки фахівця, діагностиці приділяється досить багато уваги на етапі навчання практичних психологів, друга – можливість пред'явити результати здійсненої діагностики найбільш зацікавленим сторонам, тобто педагогам та батькам.

Шкільна діагностична діяльність відрізняється від традиційної дослідницької діагностики.

Діагностика у закладі загальної середньої освіти має займати менше часу, а також бути простою і доступною в обробці і аналізі, її результати мають «перекладатися» на педагогічну мову. А найголовніша відмінність полягає у меті та завданнях діагностичної роботи. Зазначимо, що це стосується діагностичного напрямку у діяльності практичного психолога та соціального педагога не тільки у школі, а і в закладах дошкільної освіти, професійно-технічних навчальних закладах, закладах вищої освіти.

Психодіагностика в системі освіти має на меті інформаційне забезпечення процесу психологічного та соціально-педагогічного супроводу освітнього процесу. Дані, що отримуються фахівцем в результаті психодіагностики, необхідні для складання психологічної характеристики здобувача освіти для визначення шляхів і форм надання допомоги тим, що зазнають труднощів у навчанні, спілкуванні і психологічному самопочутті.

«Однак діагностика і її дані не можуть і не повинні ставати самоціллю» – підкреслює авторка. Вона виокремлює такі принципи побудови та організації психодіагностичної діяльності шкільного психолога:

- відповідність обраного діагностичного підходу і конкретної методики меті психологічної діяльності у школі (цілям і завданням ефективного супроводу освітнього процесу). Методика, що застосовується, має виявляти саме ті психологічні особливості школяра, знання яких необхідно для його успішного навчання і розвитку в шкільному середовищі.

- результати обстеження або відразу мають бути сформульовані «педагогічною» мовою, або легко піддаватися перекладу на неї. Тобто, спираючись на результати діагностики, психолог або безпосередньо сам педагог мають змогу виокремити причини навчальних або поведінкових труднощів дитини і створювати умови для успішного засвоєння знань та ефективного спілкування.

- прогностичність методів, що застосовуються, тобто можливість прогнозувати на їх основі певні особливості розвитку дитини на подальших етапах навчання, попереджати потенційні порушення і труднощі.

- високий розвивальний потенціал методу, тобто можливість отримання розвиваючого ефекту в процесі самого обстеження і побудови на його основі різних програм розвитку.

- економічність процедури. Ефективна діагностична методика – це коротка, багатофункціональна процедура, яка існує як в індивідуальному, так і в груповому варіанті, легка в обробці і однозначна (по можливості) в оцінці даних, що отримуються.

Відповідно до мети психодіагностичної діяльності авторка виокремлює три основних діагностичних схеми: діагностичний мінімум, первинна диференціація норми і патології розумового розвитку і поглиблене психодіагностичне обстеження. Кожна схема спрямована на вирішення своїх завдань психологічного супроводу та має власні обмеження. Разом з тим зазначені схеми органічно взаємопов'язані між собою і в реальній шкільній практиці та можуть застосовуватися в певній системі, послідовності.

Перша психодіагностична схема – діагностичний мінімум. Вона являє собою комплексне психолого-педагогічного обстеження всіх школярів певної паралелі. Схема орієнтована на виявлення соціально-психологічних особливостей школярів, що істотно впливають на ефективність їх навчання і розвитку. Реалізація схеми дозволяє, по-перше, визначити групу школярів, у яких є помітні труднощі в навчанні, поведінці і психологічному самопочутті в шкільному середовищі, по-друге, визначити ті специфічні особливості когнітивної, емоційно-вольової та особистісної сфери всіх школярів обстежуваної паралелі, знання яких необхідно для успішного психологічного супроводу освітнього процесу в подальшому.

Діагностичний мінімум має диференційний характер – він дозволяє умовно розподілити усю групу обстежуваних на дві підгрупи – «психологічно благополучних» дітей, особливості психічного і особистісного розвитку яких не призвели нині до істотних проблем у навчанні, взаємодії і самопочутті в шкільному середовищі, та дітей «з проблемами навчання і розвитку».

У разі виявлення проблем рекомендується поглиблене обстеження особистості школяра, для чого здійснюється індивідуальний відбір методик.

Питання 1. Діагностична робота у закладі дошкільної освіти

Дошкільним дитинством вважається період від 3 до 6 (7) років. Передують йому період немовляти (від 0 до 1 року) і раннього віку (від 1 до 3 років). Згідно із Законом України «Про дошкільну освіту» заклади дошкільної освіти забезпечують розвиток, виховання і навчання дітей віком від одного до шести

(семи) років. Проте, як свідчить практика, більшість закладів розпочинають роботу з дітьми 3 року життя. Соціальна ситуація розвитку дитини цього віку характеризується сумісною діяльністю дитини і дорослого, метою якої виступає засвоєння суспільно вироблених способів вживання предметів. Предметна діяльність стає провідною у психічному розвитку дитини. Найважливішим психологічним новоутворенням цього періоду є поява

свідомого виявлення свого «Я». Усвідомлення свого Я, зародження самосвідомості, прагнення виділитися обумовлюють виникнення кризи трьох років. Психічний розвиток саме дітей дошкільного віку розглядається як період від 3 до 6 (7) років, що протікає безпосередньо після кризи 3 років. Періоди дошкільного віку (за Законом України «Про дошкільну освіту») такі: молодший дошкільний вік (від трьох до чотирьох років); середній дошкільний вік (від чотирьох до п'яти років); старший дошкільний вік (від п'яти до шести (семи) років). Соціальна ситуація розвитку дитини дошкільного віку характеризується розширенням сфери взаємодії та колом спілкування дитини. Провідним видом діяльності стає рольова гра. До новоутворень цього періоду відносяться довільність поведінки, засвоєння моральних норм поведінки, супідрядність мотивів тощо. Завершується період дошкільного дитинства кризою шести-семи років, коли дитина прагне стати школярем.

Дошкільний вік – відповідальний і дуже короткий етап психічного розвитку дитини. Цей період характеризується бурхливим і стрімким розвитком всіх сторін психіки дитини:

формується основи особистості, удосконалюються емоційна і когнітивна сфери. Тим самим закладається фундамент для подальшого зростання. В обов'язки практичного психолога входить вивчення та визначення індивідуальних особливостей динаміки розвитку дитини, її потенційних можливостей в освітньому процесі. Тому в діяльності практичного психолога значне місце займає діагностика.

Психодіагностика в закладах дошкільної освіти визначається як «діяльність з психологічного вивчення дитини протягом дошкільного віку, в контексті сім'ї та освітньо-розвивального середовища закладу дошкільної освіти».

Предметом психодіагностики в умовах закладу дошкільної освіти є «індивідуально-вікові особливості дітей, причини порушень і відхилень в їх психічному розвитку».

Мета діагностичної діяльності практичного психолога – «виявлення рівня актуального розвитку дитини і специфіки цього розвитку, на основі аналізу яких можливе встановлення психологічного діагнозу і визначення імовірного прогнозу подальшого розвитку дитини з виходом на адекватні для нього вид, форму і режим навчання, рекомендації по розвивальній та/або корекційній роботі для усіх спеціалістів супроводу дитини в освітньому просторі».

У психодіагностиці дітей дошкільного віку зазначають такі особливості при підборі психодіагностичних методик:

1. Необхідність дослідження динаміки психічного розвитку дитини обумовлює доцільність підбору психодіагностичних методик, які повинні зберігати наступність для вивчення різних періодів дошкільного віку. Такий підхід дозволить скласти історію розвитку дитини в освітніх умовах.

2. Психодіагностичні методики повинні надавати можливість виявити центральні онтогенетичні моменти, етапність у розвитку кожної сторони

психіки. Таким чином, будуть вивчені параметри, що характеризують процес становлення особистості дитини.

3. Психодіагностичні методики повинні носити розвиваючий характер і вже в процесі їх використання приводити до позитивних змін в особистості вихованців на основі осмислення ними ряду моментів своєї життєдіяльності, стимулювати об'єктивації внутрішніх тенденцій в сукупності різноманітних проявів: мовних, поведінкових, емоційних.

4. Психодіагностичні методики повинні давати можливість побудувати взаємодію дорослого і дитини таким чином, щоб:

- не допустити перевтоми дитини, бути економічними за процедурою;
- виключити вплив на кшталт навіювання дорослого на дитину;
- давати вихованцю можливість максимально вільно висловити свій внутрішній світ;
- створювати знайому дитині освітню ситуацію, хоча і змодельовану з моніторинговими цілями.

5. Психологічні методики повинні бути розроблені або модифіковані таким чином, щоб:

- дозволяти моделювати за допомогою різних засобів ситуації тих видів діяльності, в яких відбувається формування будь-якої інтегративної якості, забезпечуючи зв'язок діагностичної та освітньої роботи;
- результати методик могли б бути виражені не тільки в кількісних показниках, а й в якісних, відображаючи індивідуальні освітні потреби кожного вихованця;
- сукупні дані, отримані за допомогою комплексу методик, дозволяли б не тільки зробити висновок про окремий психічний процес (пам'ять, мовлення, сприйняття, мислення тощо), але й скласти б цілісне уявлення про розвиток особистості дитини.

6. Вивчення психічного розвитку дитини у взаємозв'язку особистісних і операційно-технічних аспектів діяльності вихованця, освоєння яких становить зміст його розвитку і освіти.

7. Комплексне використання формалізованих і малоформалізованих методик, а також методів діагностики та експертної оцінки досягнення дітей.

Крім того, науковці зазначають, що при проведенні психологічного обстеження дитини дошкільного віку необхідно дотримуватись певних умов. Умовно їх можна розподілити за аспектами, що ними регламентуються на:

регламентація простору

- спеціальне приміщення для роботи (в кімнаті не повинно бути медичних інструментів, яскравих барвистих плакатів тощо);
- обов'язкове знайомство дитини з даною кімнатою;
- регламентація емоційного навантаження
- встановлення емоційного контакту з дитиною (напередодні з'ясувати, як звертаються до дитини в сім'ї; що вона любить. Не варто звертатись до дитини за прізвиськом!);

- утримання єдиної просторової позиції психолога і дитини (очі психолога на рівні очей дитини), яка забезпечується відсутністю домінанти дорослого та організована в дитячому просторі (дитячий стіл і стільчики, сидіти дитина може поруч з психологом або з боку, але не через стіл і т. д.);

- надання початкового вільного вибору сфери діяльності («гра», «малюнок», «спілкування» і т.д.), що забезпечує поле можливостей для дитини; регламентація інтелектуального навантаження - забезпечення зміни видів діяльності, на основі яких побудовані завдання (спілкування – конструювання – рух – малювання);

- кожний вид завдання необхідно починати з легкого (тренувального) варіанту, щоб дитина зрозуміла, в чому воно полягає, і відчула задоволення від його успішного виконання;

- під час обстеження слід підтримувати інтерес до завдань, які виконує дитина;

- різні види допомоги необхідно строго дозувати і обов'язково фіксувати в протоколі обстеження;

- при проведенні обстеження необхідно максимально використовувати психолого-педагогічне спостереження за поведінкою та діяльністю дитини в дошкільному закладі;

- регламентація часу - обстеження повинно бути узгоджено з розкладом дня дітей дошкільного віку. Доцільно його проводити у першу половину дня;

- час психодіагностичного обстеження дитини дошкільного віку складає 30-60 хв. в залежності від віку дитини. Половина зазначеного часу використовується за бажанням дитини, а половина – власне на психодіагностичне обстеження;

- безперервна тривалість обстеження не повинна перевищувати 20 хвилин (у старшому дошкільному віці), при перших ознаках втоми потрібно перейти на інший вид роботи.

Наведемо приклад розподілу часу психодіагностичного обстеження дитини дошкільного віку (за Гріньовою О. М. та Терещенко Л. А.):

- практичний психолог ЗДО має провести три тести, а дитина старшого дошкільного віку) хоче гратись, слухати казку і співати. У такому випадку час психодіагностичного обстеження може бути розподілений таким чином:

1. Спільна гра психолога з дитиною – 5-10 хв.
2. Проведення першого тесту – 5-10 хв.
3. Читання казки дитині – 5-10 хв.
4. Проведення другого тесту – 5-10 хв.
5. Спів пісень за бажанням дитини – 5-10 хв.
6. Проведення третього тесту – 5-10 хв.
7. Подяка психолога дитині за продуктивну роботу;

У підсумку, загальний час роботи психолога з дитиною склав від 30 до 60 хвилин; час, затрачений безпосередньо на проведення діагностичних методик –

від 15 до 30 хвилин і час безперервного обстеження не перевищує рекомендовані 20 хвилин.

В науковій літературі визначені правила які мають бути враховані при проведенні діагностики:

- Обов'язково звертайте увагу на інструкцію, яка дається в кожній методиці. Пам'ятайте, що неправильна інструкція може повністю змінити зміст завдання і, отже, отриманий Вами результат.

- Не забувайте про те, що кожна методика розрахована на певний вік. Тому уважно стежте за тим, щоб вік досліджуваної дитини збігався з тим віком, для якого складена дана методика. Існують методи, які можна використовувати в різних вікових групах. У таких випадках звертайте увагу на інструкцію та спосіб подачі матеріалу для кожного віку.

- Результати, отримані Вами, також не можуть бути однакові для різного віку. Тому будьте уважні при інтерпретації результатів, обов'язково звіряйте їх з нормативністю, тобто з тими результатами, які є типовими для дітей даного віку.

Пам'ятайте і про те, що тільки за даними однієї методики, навіть якщо результати дитини нижче, ніж повинні бути в нормі, ще не можна зробити висновок про її відсталість, так само як і про обдарованість. Такий висновок може бути зроблений тільки в тому випадку, якщо дані всіх інтелектуальних тестів (або більшості з них) нижче або вище норми.

- Багато методик вимагають спеціального «стимульного матеріалу» тобто карток, текстів, картинок, які пропонуються дитині. Не забувайте, що всі інструкції про порядок пред'явлення і способи подачі цього матеріалу обов'язкові; при недотриманні їх або зміні самого матеріалу Ви отримаєте зовсім інший результат.

- Існують так звані суб'єктивні необ'єктивні методики, способи аналізу отриманих результатів. Одні з них мають точні ключі й розраховані за балами варіанти відповідей, інші вимагають не кількісної, але якісної інтерпретації; хоча працювати з ними важче, часто ці методи дають більш важливі дані про психічний стан дитини. Однак при роботі з ними треба проявляти особливу увагу і звіряти отримані результати з показниками, отриманими в інших тестах.

- Ніколи не намагайтеся тиснути на дитину, тобто працювати з нею без її добровільного бажання. Заперечення дитиною ситуації обстеження може порушити весь процес діагностики і Ви отримаєте невірні результати. Намагайтеся теж не підкреслювати, що Ви перевіряєте дитину, ніби екзаменуєте її, це призведе до напруженості, скутості і також порушить об'єктивність отриманих даних. Можете включити обстеження в процес будь-якої спільної діяльності, навіть ігрової, але тільки в тому випадку, якщо дитина може зосередитися і в процесі цієї гри, виконати завдання, а не кинути його на півдорозі, якщо воно їй здається не цікавим або важким.

Психологічне діагностування в закладах дошкільної освіти є плановим, а також здійснюється за запитом батьків або осіб, що їх замінюють, вихователів і

адміністрації ЗДО. Зауважимо, що здійснювати індивідуальну діагностику, корекцію психолог може за запитом учасників освітнього процесу, отримавши письмову згоду батьків (законних представників). Зазначена згода може бути відкликана у будь-який момент.

В рамках діагностичного мінімуму практичним психологом закладу дошкільної освіти протягом року проводяться такі обстеження:

вересень – психологічний супровід адаптаційного періоду новоприбулих дітей (вивчення ступеня адаптації до умов закладу дошкільної освіти: опитування та анкетування педагогів і батьків, спостереження за поведінкою та емоційним станом дітей);

листопад – діагностика особливостей розвитку пізнавальної сфери дітей середньої групи;

січень – діагностика психологічної готовності дітей старшої групи до навчання в школі;

лютий – діагностика особливостей розвитку емоційної сфери дітей молодшої групи.

Психодіагностичний інструментарій практичного психолога закладу дошкільної освіти доволі різноманітний. У «Переліку психодіагностичних методик та методик для соціально-психологічних досліджень» що додається, зазначено методики, які дозволяють вирішити зазначені вище завдання з обстеження дітей дошкільного віку.

Питання 2. Діагностична робота у закладі загальної середньої освіти

1. Початкова школа

Початкова школа – дуже важливий етап особистісного, інтелектуального і фізичного розвитку дитини, тому працівники психологічної служби закладу освіти мають приділяти особливу увагу учням перших класів. Особливо на етапі адаптації дитини до навчання.

Загальною метою діяльності психологічної служби в початковій школі є формування і розвиток особистості дітей, створення психологічно-педагогічних умов для розкриття творчих здібностей кожного учня, забезпечення його активності в засвоєнні знань, набутті вмінь та навичок, необхідних для подальшого успішного навчання в основній школі, досягнення оптимального рівня розвитку пізнавальної, емоційно-вольової та моральної сфер особистості молодшого школяра з урахуванням його психофізіологічних індивідуальних особливостей, життєвої історії і умов сімейного виховання.

Молодший шкільний вік охоплює період життя людини від 6-7 до 10-11 років. У цей час відбувається активне анатомічно-фізіологічне дозрівання організму, що створює можливості для здійснення цілеспрямованої поведінки, абстрактного мислення, планування й виконання програми дій. Зростає пластичність нервових процесів, спостерігається більша, ніж у дошкільників, урівноваженість процесів збудження і гальмування, хоча процеси збудження ще домінують, що визначає такі характерні особливості молодших школярів, як

непосидючість, підвищена емоційність. Зростає функціональне значення другої сигнальної системи.

Особливості соціальної ситуації розвитку першокласника характеризуються тим, що він набуває абсолютно нового соціального статусу, ніж дошкільник. Вперше в своєму житті дитина починає відігравати соціально значущу роль – роль учня.

Вперше у своєму житті дитина виконує соціально значущу діяльність – учіння. В учня поступово формується усвідомлення про власні права і обов'язки, що пов'язані з новою соціальною роллю.

Для дітей молодшого шкільного віку провідним видом діяльності є навчальна. В ній формуються основні новоутворення молодших школярів у пізнавальній (внутрішній план дій, пізнавальна потреба, довільність усіх психічних процесів) та особистісній сферах (потреба в самоствердженні, самооцінка, рефлексія тощо).

Таким чином, молодший шкільний вік є важливим і доволі складним етапом життєвого шляху дитини. Як перші три роки життя відіграють значну роль у становленні особистості, так і перші роки навчання багато в чому визначають подальше перебування дитини в школі, її життєвий шлях. Від того, як пройде адаптація, засвоєння нових вимог, сформується мотивація навчання тощо, залежить розвиток дітей у середніх і старших класах: адже більшість болючих шкільних проблем сягають корінням саме початкової ланки.

Основними завданнями діяльності психологічної служби у початковій школі в роботі з дітьми є:

- визначення готовності дитини до навчання у школі та побудова на цій основі корекційно-розвивальних програм індивідуального розвитку та визначення найбільш оптимальної навчальної програми і програми індивідуального розвитку;
- адаптація дитини до навчання, нового шкільного колективу, педагогів, формування навичок навчальної діяльності та самоконтролю;
- визначення особливостей сімейного виховання та найближчого соціального оточення, прищеплення навичок міжособистісного спілкування;
- раннє виявлення здібностей, інтересів і нахилів дитини та побудова на цій основі позакласної та позашкільної роботи, залучення до різноманітних форм творчої самореалізації;
- визначення причин труднощів у навчанні та адаптації до шкільного життя та побудова на цій основі корекційно-розвивальних програм;
- профілактика неуспішності, девіантної поведінки та конфліктів з однолітками і старшими;
- формування довільності психічних процесів, самоконтролю, навичок самостійної учбової діяльності.

Основними складовими поняття готовності до навчання в середній школі:

- сформованість основних компонентів учбової діяльності;
- успішне засвоєння програмного матеріалу початкової школи;

- сформованість мотивації навчання та виражені пізнавальні інтереси;
- повна сформованість новоутворень молодшого шкільного віку;
- якісно новий тип взаємовідносин з учителем та однолітками.

Це і є основні показники, за якими психолог може визначити готовність молодшого школяра до переходу в основну школу.

В рамках діагностичного мінімуму практичним психологом закладу загальної середньої освіти у початковій школі протягом року проводяться такі обстеження:

вересень – жовтень – діагностика адаптації учнів до освітнього процесу (опитування та анкетування учнів, педагогів та батьків, спостереження за поведінкою та емоційним станом молодших школярів, комплекс психодіагностичного інструментарію для дослідження адаптації першокласників);

листопад – індивідуальна та групова діагностика учнів 2-4 класів (дослідження пам'яті, уваги, мислення).

грудень – поглиблена повторна діагностика учнів з низьким рівнем адаптації до освітнього процесу;

січень – дослідження особливостей формування особистості обдарованих дітей (креативність, здібності, обдарованість);

лютий – дослідження психологічної готовності учнів 4-х класів до навчання у основній школі.

2. Основна школа

До основної школи відносяться 5–9 класи. Відповідно, учні цих класів відносяться до підліткової вікової групи. Підлітковий період охоплює дітей віком від 11-12 до 15-16 років.

Підлітковий вік часто називають критичним, кризовим. Криза підліткового віку полягає у переході від залежного дитинства до незалежної дорослості. Тому підлітка іноді називають: «вже не дитина, але іще не дорослий».

У підлітковому віці провідним видом діяльності стає міжособистісне спілкування з однолітками. Цей вид діяльності обумовлює не тільки найважливіші новоутворення цього періоду, а й зміст внутрішнього життя молодшої людини. Найхарактернішими формами поведінки у цьому віці є спілкування, засвоєння і відтворення зразків соціальної поведінки дорослих.

Характерною ознакою поведінки підлітків є схильність до експериментування. Причому експериментування це стосується у першу чергу себе самого і найближчого соціального оточення. Підліток експериментує з власним тілом (вживання алкоголю та наркотичних речовин), з батьками (непокора, спротив, дратування), з вчителями («чому я маю виконувати ваші вказівки») і з однолітками (відігрівання різних соціальних ролей та позицій).

Найважливішим новоутворенням підліткового віку є становлення самосвідомості, яке найперше характеризується почуттям дорослості, формуванням самооцінки і появою прагнення до самовиховання і саморозвитку.

Центральним і специфічним новоутворенням в особистості підлітка є уявлення про себе як уже не дитину, а дорослого, він намагається бути дорослим. Цю особливість називають почуттям дорослості, яке полягає в тому, що підліток заперечує свою приналежність до дітей, але у нього ще немає відчуття істинної, справжньої дорослості, хоча є потреба у визнанні його дорослості оточуючими.

Найважливіші напрями роботи психолога основної школи з учнями.

Психологічне забезпечення адаптації дітей до навчання в основній школі. Перехід від початкової до основної школи – важкий етап шкільного навчання. Він пов'язаний у першу з тим, що замість одного вчителя, який уособлював собою суспільні вимоги до навчання і поведінки дитини, з'являються кілька вчителів, що мають неоднакові вимоги як до змісту і процесу навчальної діяльності учня, так і до його поведінки. Ускладнюється і збільшується навчальне навантаження, збільшується обсяг інформації, яку необхідно засвоїти, з'являється конкуренція між учнями, з'являються і розвиваються пізнавальні інтереси учнів, виявляються здібності і нахили. Часто дитина постає перед необхідністю інтегруватися у новий для себе колектив класу.

Усе це вимагає великих емоційних та інтелектуальних зусиль від учня на тлі глибокої перебудови фізіологічних функцій його організму.

Саме психологічні особливості підліткового віку та специфіка освітнього процесу визначають напрями роботи практичного психолога в основній школі.

Моніторинг динаміки розвитку класних колективів. Цей напрям роботи є чи не найважливішим, оскільки положення учня в колективі, його рольові позиції, неформальний статус, багато в чому визначають його ставлення до школи, до навчання, до однолітків, і в решті решт – впливають на процес соціалізації. Неприйняття дитини учнівським колективом часто призводить до пошуку нею можливостей самоствердження в інших групах і колективах, до втрати інтересу до навчання, конфліктів з педагогами і батьками, формуванню рис асоціальної, девіантної поведінки.

Індивідуальна робота з учнями, що потребують посиленої педагогічної уваги. Діти цієї категорії знаходяться у «зоні ризику», тобто легко можуть бути спровоковані на здійснення антисоціальних вчинків або девіантну поведінку. У разі виявлення таких учнів, з ними та їх найближчим соціальним оточенням здійснюється поглиблена психологічна діагностика, складається індивідуальна картка, та планується профілактична і психокорекційна робота із залученням усіх учасників освітнього процесу та громадськості.

Підготовка учнів до профільного навчання у старшій школі.

На основі вивчення навчальної документації, співбесід з учнем, батьками, вчителями, тестувань визначення навчальних інтересів, здібностей і життєвих планів підлітків та розробка рекомендацій щодо подальшого навчання (профільні старші класи, ПТНЗ та ін.). Практичному психологові необхідно пам'ятати, що вибір профілю навчання у першу чергу обумовлений життєвими планами підлітка, уявленням про свою майбутню професію та життєвий шлях.

Професійна орієнтація. Цей напрям роботи практичного психолога щільно пов'язаний із попереднім. Основним завданням тут є проінформувати учня про його здібності, нахили, мотиви і можливості в опануванні груп (або типів) професій ні в якому разі не нав'язуючи конкретну професію або конкретний навчальний заклад. Рішення про подальше навчання учень приймає самостійно на основі інформації, що йому надає психолог.

Психологічна просвіта є важливим засобом підвищення психологічної культури. Підвищенню психологічної культури учнів сприяють як спеціальні заходи, так і неспеціальні. До спеціальних ми відносимо заходи, що прямою своєю метою мають підвищення обізнаності підлітків у галузі психології, людських стосунків, спілкування, конфліктів, девіантної поведінки, вікових закономірностей розвитку індивіда, міжособистісних відносин, групових ролей і т.п. Така робота зазвичай здійснюється за допомогою лекцій, рольових ігор, тренінгів, факультативних занять, гуртків, самостійної творчої роботи учнів.

Досвід свідчить, що підлітки, в силу своїх вікових особливостей, виявляють великий інтерес до різних аспектів психологічного знання та застосування цих знань на практиці. Тому психологічні гуртки, факультативи, семінари та інші форми позакласної навчально-розвиткової роботи психолога користуються великою популярністю у підлітків.

До неспеціальних заходів, що сприяють підвищенню психологічної культури учнів, можна віднести професійну діяльність психолога, що має інші цілі, та, навіть саму його поведінку в закладі освіти. Такі форми роботи як, психологічне консультування, групова або індивідуальна психодіагностика, спілкування з колегами по роботі та учнями – усе це можна розглядати як елементи підвищення психологічної культури підлітків.

В рамках діагностичного мінімуму практичним психологом закладу загальної середньої освіти у основній школі протягом року проводяться такі обстеження:

вересень – жовтень – діагностика адаптації учнів до умов навчання в основній школі (опитування та анкетування учнів, педагогів та батьків, спостереження за поведінкою та емоційним станом школярів, комплекс психодіагностичного інструментарію для дослідження адаптації п'ятикласників)

листопад – діагностика учнів 6-8-х класів (особливості міжособистісної взаємодії, вивчення особистісних рис та якостей);

грудень – поглиблена повторна діагностика учнів з низьким рівнем адаптації до умов навчання в основній школі;

січень – діагностичне обстеження учнів 9 класів з метою допомоги їм у профільному і професійному самовизначенні.

3. Старша школа

Більшість вітчизняних і зарубіжних авторів (Л. Виготський, Д. Ельконін, Е. Еріксон), старший шкільний вік об'єднують з підлітковим в один етап

психічного розвитку, у якому перша фраза, власне підлітковий вік, характеризується виникненням нових особливостей, властивих цьому періоду розвитку, а друга фаза, старший шкільний, розглядається як фаза зростаючої стабілізації психічних і фізіологічних процесів, фаза закріплення і вдосконалення попередніх надбань дитини.

Від такого підходу відступає Л. Божович [3], яка називає цей віковий період психічного розвитку дитини перехідним періодом від дитинства до дорослості – періодом ранньої юності. Дослідниця аналізує особистість старшого школяра з точки зору змін які в ній відбуваються у зв'язку з виникненням нової, властивої тільки цьому віку внутрішньої позиції, на основі якої відбуваються докорінні зміни у змісті і співвідношенні основних мотиваційних тенденцій старшого школяра, а також перебудовуються і всі інші його психологічні особливості.

Соціальна ситуація розвитку старшого школяра (з якою Заклад загальної середньої освіти пов'язана його внутрішня позиція) полягає в тому, що молода людина знаходиться на порозі вступу в самостійне життя.

При цьому Л. Божович підкреслює, що це завдання виникає не в кінці старшого шкільного віку разом із закінченням школи, а актуальна впродовж усього періоду його розвитку в цьому віці.

Принципова відмінність внутрішньої позиції старшого школяра від внутрішньої позиції підлітка полягає, перш за все, в тому, що учні старших класів звернені в майбутнє і сьогодення бачиться їм у світлі цієї основної спрямованості. Їхній особистий вибір подальшого життєвого шляху, самовизначення стає для них тим афективним центром життєвої ситуації навколо якого починає обертатися і вся їхня діяльність, і всі їхні інтереси.

В старшому шкільному віці, у порівнянні з підлітковим, змінюється характер залежності між вибором професії і навчальними інтересами учнів. Підлітки вибираючи собі професію, зазвичай, виходять із наявних у них навчальних інтересів. На відміну від цього старші школярі, навпаки, починають цікавитись тими навчальними предметами, які їм потрібні у зв'язку з обраною професією. Таким чином, якщо перші дивляться в майбутнє з позиції сьогодення то другі дивляться на сьогодення із майбутнього. Мотиви пов'язані з майбутнім учня, з необхідністю отримати освіту, домогтись необхідних знань, стають тепер не тільки домінуючими, але і безпосередньо спонукають навчальну діяльність учнів.

Своєрідність мислення у старшому шкільному віці створюють не інтелектуальні операції самі по собі, а афективно забарвлена інтелектуальна діяльність, пов'язана самовизначенням та прагненням до створення власного світогляду. На відміну від підлітка, який в значній мірі звернений на пізнання самого себе, своїх переживань, і на відміну від молодшого школяра, чия увага цілком спрямована на зовнішній світ, учні старших класів прагнуть пізнати цей зовнішній світ з метою знаходження в ньому свого місця, а також для того, щоб отримати опору для своїх поглядів і переконань. Таким чином, старші школярі

також як і молодші, звернені назовні, але вони не просто пізнають навколишнє, а виробляють на нього свою власну точку зору. Це загальна мотиваційна спрямованість учнів старшого шкільного віку і створює своєрідність їхньої пізнавальної діяльності.

Отже, саме в мотиваційній сфері юнака Л. Божович знаходить основні якісні зрушення, що становлять головне новоутворення цього віку – спрямованість у майбутнє та пов'язані з ним особистісне і професійне самовизначення.

Підводячи підсумок розгляду психологічних особливостей старшого шкільного віку Л. Божович наголошує на тому, що в цей період відбувається рішучі зрушення як в змісті мотиваційних тенденцій учнів, так і в загальній будові їхньої мотиваційної сфери і в механізмах спонукальної дії мотивів. За змістом на перше місце висуваються мотиви, пов'язані з життєвими планами учня, його намірами, його світоглядом і самовизначенням. За своєю будовою мотиваційна сфера починає характеризуватися не послідовним рядом мотивів, а їхньою ієрархічною структурою, наявністю певної системи підпорядкування різних мотиваційних тенденцій на основі провідних для особистості мотивів. За механізмом дії мотиви в старшому шкільному віці є не безпосередньо діючими, а виникають на основі свідомо поставленої мети і свідомо прийнятого наміру.

З урахуванням особливостей раннього юнацького віку у відповідності до орієнтовних циклограм діяльності в рамках діагностичного мінімуму практичним психологом закладу загальної середньої освіти у старшій школі протягом року проводяться такі обстеження:

вересень – жовтень – діагностика адаптації учнів до умов профільного навчання в старшій школі (опитування та анкетування учнів, педагогів та батьків, спостереження за поведінкою та емоційним станом школярів, комплекс психодіагностичного інструментарію для дослідження адаптації десятикласників);

грудень – поглиблена повторна діагностика учнів з низьким рівнем адаптації до умов профільного навчання в старшій школі;

лютий – діагностика професійного самовизначення старшокласників.

У «Переліку психодіагностичних методик та методик для соціально-психологічних досліджень» що додається, запропоновано методики, які ми пропонуємо застосовувати для здійснення психодіагностичного супроводу адаптації до умов профільного навчання в старшій школі та професійного самовизначення старшокласників.

Питання 3. Діагностична робота з педагогічними працівниками

Важко переоцінити роль особистості вчителя у здійсненні завдань освітнього процесу, тому принципово важливо зосередити увагу на захисті і збереженні психічного здоров'я педагогів, профілактиці їх емоційного чи професійного вигорання, вдосконаленні навичок міжособистісного спілкування та соціальних компетенцій.

Основні завдання психологічної служби у роботі з педагогічними працівниками:

- підвищення психологічної культури шляхом проведення консультацій, навчальних семінарів і тренінгів;
- консультування педагогів щодо особливостей реалізації особистісно-орієнтованого підходу у вихованні учнів початкової школи
- здійснення моніторингів і психодіагностичних обстежень як класу в цілому, так і окремих учнів за власною ініціативою і на прохання педагогів;
- спільна корекційно-розвиткова робота з учнями, що мають труднощі в адаптації чи навчанні;
- участь у спільній роботі з батьками та найближчим соціальним оточенням.

В орієнтовних циклограмах діяльності працівників психологічної служби у системі освіти зазначено, що робота практичного психолога та соціального педагога з педагогічними працівниками проводиться постійно. Вибір діагностичних методик із запропонованого переліку може здійснюватися з метою вирішення конкретних завдань, які виникають в практичній діяльності фахівців.

Отже, діагностичний мінімум, що вміщено нижче, розроблено у відповідності до нормативних документів, які регулюють діяльність працівників психологічної служби, та циклограм щорічної діяльності практичних психологів і соціальних педагогів закладів освіти. Комплекси психодіагностичних методик складено відповідно до вікових особливостей здобувачів освіти (заклади дошкільної освіти, початкова, основна та старша школа). Із запропонованого переліку фахівець обирає методику за відповідним напрямом з урахуванням власної фахової компетентності та тих завдань, які вирішує обрана методика в ході психодіагностичного обстеження.